

Máriin hlas

NÁBOŽENSKÉ A SPOLOČENSKÉ OTÁZKY RÍMSKOKATOLÍCKEJ FARNOSTI A OBCE KLČOV

Číslo: 1

Ročník III.

marec 2001

ISSN 1335-4213

POSOLSTVO SVÄTÉHO OTCA NA OBDOBIE PÔSTU 2001

„*Láska nemyslí na zlé*“ (1 Kor 13, 5)

1. „*Hľa, vystupujeme do Jeruzalema...*“ (Mk 10, 33). Týmito slovami vyzýva Pán učeníkov, aby s ním išli cestou, ktorá vedie z Galiley k miestu, kde sa uskutoční jeho vykupiteľské poslanie. Táto cesta do Jeruzalema, ktorú evanjelisti ukazujú ako vrchol Ježišovej pozemskej púte, predstavuje vzor pre život kresťana, nasledujúceho svojho Majstra na ceste kríža. Aj dnešných mužov a ženy Kristus pozýva „vystúpiť do Jeruzalema“. S osobitným dôrazom zaznieva jeho pozvanie v pôste, v čase priaznivo naklonenom obráteniu a opätovnému nájdaniu plného spoločenstva s ním, v dôvernej účasti na tajomstve jeho smrti a zmŕtvychvstania.

Pôstne obdobie teda predstavuje pre veriacich vhodnú príležitosť na hlbokú revíziu života. V súčasnom svete popri úprimných svedkoch evanjelia nechýbajú ani takí pokrstení, ktorí na naliehavú výzvu začať „výstup do Jeruzalema“ zaujmú postoj tichej, ba občas dokonca otvorenej vzbury. Jestvujú situácie, v ktorých modlitba zostáva len na povrchu, takže Božie slovo nemá vplyv na život. Samotnú sviatosť pokánia mnohí považujú za nevýznamnú a nedelňú slávenie Eucharistie iba za povinnosť, ktorú si treba splniť.

Ako prijať výzvu na obrátenie, ktorú nám adresuje Ježiš aj v tom pôstnom čase? Ako uskutočniť opravdivú zmenu života? Treba predovšetkým otvoriť srdce liturgickým posolstvám, ktoré s tým súvisia. Obdobie prípravy na Veľkú noc, je prozreteľným darom od Pána a drahocennou možnosťou, aby sme sa k nemu priblížili tým, že vstúpime do seba a začneme počúvať jeho vnuknutia.

2. Jestvujú kresťania, ktorí si myslia, že to dokážu bez stáleho duchovného úsilia, lebo necítia naliehavú potrebu porovnávať sa s pravdou evanjelia. Pokúšajú sa vyprázdniť a zneškodniť slová, ako sú: „*Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, ktorí vás nenávidia*“ (Lk 6, 27), aby nerušili ich spôsob života. Pre nich je ťažké takéto slová prijať a uviesť do súladu so správaním sa v živote. Tieto slová, ak sa vezmú vážne, skutočne vyžadujú radikálne obrátenie. Zatiaľ však sú podaktorí urazení, zranení a v pokušení podľahnúť psychologickým mechanizmom sebalúti a pomstychtivosti, lebo si nevšímajú Ježišovu výzvu milovať svojho nepriateľa. Aj každodenné zážitky ľudí jasne ukazujú, že odpustenie a zmierenie sú nevyhnutné na skutočnú obnovu jednotlivca i spoločnosti. Toto platí v medziľudských vzťahoch, ale aj vo vzťahoch medzi spoločenstvami a národmi.

3. Početné a tragické konflikty, ktoré sužujú ľudstvo - pričom niekedy pramenia aj zo zle pochopených náboženských dôvodov - vyryli brázdny nenávisť a násillia medzi národmi. Niekedy sa to stáva aj medzi skupinami a politickými stranami v rámci toho istého národa. Bolesný pocit bezmocnosti sa

dostaví vtedy, keď vyplávajú na povrch boje, o ktorých sa myslelo, že definitívne utíchli. Zdá sa, že niektoré národy sú vtiahnuté do nezadržateľnej špirály násillia, ktorá žne ďalšie a ďalšie obeť bez konkrétnej vyhliadky na jej koniec. Naliehavé volanie po mieri, dvíhajúce sa zo všetkých končín sveta, zostáva neúčinné: nedarí sa presadiť záväzky potrebné na dosiahnutie vytúženej zhody.

Zoči-voči tomuto znepokojujúcejmu scenáru nemôžu zostať kresťania ľahostajní. Preto som v práve skončenom Jubilejnom roku pozdvihol k Bohu hlas s prosbou o odpustenie Cirkvi za hriechy jej detí. Dobré si uvedomujeme, že viny kresťanov, bohužiaľ, poškvrnili jej čistú tvár. Avšak dúfame v milosrdnú Božiu lásku, ktorá po prejavenej ľúlosti nemyslí viac na zlé, a vieme, že naďalej smieme s dôverou pokračovať na ceste. Božia láska nachádza svoje najvyššie vyjadrenie práve vtedy, keď je hriešny a nevďačný človek znovu prijatý do plného spoločenstva s Bohom. Z tohto pohľadu „očista pamäti“ predstavuje predovšetkým obnovenú vieru v Božie milosrdenstvo, ktorú si má Cirkev na svojich rôznych úrovniach osvojovať s obnovenou presvedčivosťou.

4. Jediná cesta k mieru je odpustenie. Prijatá a darovaná odpustenie umožňuje novú kvalitu vzťahov medzi ľuďmi, prerušuje špirálu nenávisť a pomsty a láme reťaze zla zvierajúce srdcia súperov. Pre národy, ktoré sa snažia o zmierenie, a pre tých, ktorí si vrúcne želajú mierové spolužitie medzi jednotlivcami a národmi, nejestvuje iná cesta ako táto: prijať a darované odpustenie. Aké bohaté a uzdravujúce učenie obsahujú Pánove slová: „*Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, čo vás prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je na nebesiach. Veď on dáva slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posielá dážď na spravodlivých i nespravodlivých*“ (Mt 5, 44-45). Láska k tomu, kto nás urazil, odzbrojuje nepriateľa a môže i bojové pole premeniť na miesto solidárnej spolupráce.

Toto je úloha, ktorá sa týka jednotlivcov, ale aj spoločenstiev,

národov i celého ľudstva. Osobitným spôsobom sa vzťahuje na rodiny. Nie je jednoduché obrátiť sa v ochote na odpustenie a zmierenie. Zmierenie sa môže javiť problematické už vtedy, keď je na počiatku vlastná vina. Ak je to navyše vina toho druhého, môže zmierenie dokonca vyzeráť ako nezmyselné pokorenie sa. Aby bolo možné urobiť takýto krok, je potrebná cesta vnútorného obrátenia; je potrebná odvaha pokorne poslúchnuť Ježišov príkaz. Jeho slovo nenecháva priestor na pochybnosti: nielen ten, kto vyvoláva nepriateľstvo, ale i ten, kto ním trpí, musí hľadať zmierenie (porov. Mt 5, 23-24). Kresťan musí byť tvorcom pokoja, aj keď sa cíti byť obeťou toho, kto ho nespravodlivo urazil a udrel. Sám Pán konal rovnako. Očakáva, že jeho učeník ho bude nasledovať a tak bude spolupracovať na spáse brata.

V našich časoch sa odpustenie čoraz väčšmi javí ako nevyhnutný rozmer skutočnej spoločenskej obnovy a nastolenia mieru vo svete. Cirkev si je vedomá toho, že hlásaním odpustenia a lásky k nepriateľom zavádza do duchovného dedičstva celého ľudstva nový spôsob správania sa k druhým; spôsob namáhavý, no plný nádeje. Vie, že v tomto môže počítať s pomocou Pána, ktorý nikdy neopúšťa tých, čo sa k nemu utiekajú v starostiach.

5. „*Láska nemyslí na zlé*“ (1 Kor 13, 5). V tejto vete z *Prvého listu Korintánom* apoštol Pavol pripomína, že odpustenie je jednou z najvyšších prejavov lásky. Pôstne obdobie predstavuje vhodný čas na ďalšie prehĺbenie významu tejto pravdy. Prostredníctvom sviatosti zmierenia nám Otec dáva v Kristovi svoje odpustenie, ktoré nás nabáda žiť v láske a považovať druhého nie za nepriateľa, ale za brata.

Nech toto obdobie pokánia a zmierenia povzbudí veriacich, aby mysleli a konali v znamení skutočnej lásky, otvorenej všetkým rozmerom človeka. Tento vnútorný postoj nech ich vedie k tomu, aby prinášali ovocie Ducha Svätého (porov. Gal 5, 22) a s novým srdcom ponúkali núdznym materiálno pomoc.

Srdce zmierené s Bohom a s bližným je veľkodušné srdce. Vo svätých dňoch pôstu nadobúda almužna symbolický význam, pretože tu nejde o to, aby sme dali niečo z nadbytku na utíšenie vlastného svedomia, ale aby sme prijali na seba solidárnu zodpovednosť za biedu prítomnú vo svete. Pohľad na bolesť a utrpenie toľkých bratov a sestier nás musí priviesť k tomu, aby sme sa aspoň o vlastné majetky podielili s tými, ktorí sú v ťažkostiach. Pôstna obeta sa stáva ešte cennejšou, ak sa ten, čo ju prináša, oslobodil od nenávisťi a ľahostajnosti - prekážok, ktoré mu bránia byť v spoločensťve s Bohom a bratmi.

Svet očakáva od kresťanov pravé svedectvo spoločensťva a solidarity. V tomto ohľade sú veľmi jasné slová apoštola Jána: „*Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi, a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?*“ (1 Jn 3, 17).

Bratia a sestry! Keď svätý Ján Chryzostom, keď komentuje Pánovo učenie cestou do Jeruzalema, pripomína, že Kristus nenecháva svojich učeníkov v nevedomosti, pokiaľ ide o zápasy a obety, ktoré ich čakajú. Zdôrazňuje, že vzdať sa vlastného „ja“ je ťažké, ale nie nemožné, ak sa niekto dokáže spoľahnúť na Božiu pomoc, ktorá je nám daná „prostredníctvom spoločensťva s Kristom“ (PG 58, 619 a nasl.).

Preto by som v tomto pôstnom období rád pozval všetkých veriacich na vrúcnu a dôveryplnú modlitbu k Pánovi, aby každý mohol

nanovo okúsiť jeho milosrdenstvo. Iba tento dar nám pomôže čoraz radostnejšie a úprimnejšie prijímať a prežívať Kristovu lásku, ktorá „*sa nerozčuluje, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravostí, ale raduje sa z pravdy*“ (1 Kor 13, 5-6).

S týmito pocitmi zvolávam na pôstnu cestu celého spoločensťva veriacich ochranu Matky milosrdenstva a zo srdca udeľujem všetkým apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 7. januára 2001

JÁN PAVOL II.

Sviatosťný život vo farnosti Klčov v roku 2000

Sviatosť krstu prijali:

- Lukáš Pekarčík
- Lenka Rovderová
- Katarína Tokarčíková
- Adam Čuchran

Sviatosť manželstva uzavreli:

- Peter Kožár
a Mária Demočková
- Ján Berko
a Erika Polláková
- Ondrej Bukšák
a Lucia Zahradníková

S nádejou na stretnutie sa vo večnosti sme sa rozlúčili s veriacimi:

- Igor Horváth (+13.1.2000)
- Jozef Ondruš (+13.2.2000)
- Štefan Mačuga (+25.2.2000)
- Ján Kysel' (+2.4.2000)
- Terézia Ondrušová (+20.10.2000)
- Michal Čisár (+1.11.2000)
- Žofia Fabianová (+10.11.2000)

Fašiangové stretnutie

Poslednú fašiangovú nedeľu 25. 2. 2001 Obecné zastupiteľstvo v spolupráci s Farským úradom v Klčove, pripravilo fašiangové posedenie s dôchodcami. Bolo to príjemné prekvapenie. Privítali nás prípitkom, pohostením a pekným kultúrnym programom divadelníkov z Levoče.

Stretli sme sa, medzi sebou porozprávali, pohostili a pri predstavení aj duševne pookrili.

Vďaka usporiadateľom za príjemné fašiangové popoludnie pre nás starších.

Monika Novotná

Interrupcia

Možno si pamätáte, ako pred niekoľkými rokmi stratilo *kórejské dopravné lietadlo smer a namiesto predpísanej letovej dráhy sa dostalo nad východnú časť vtedajšieho ZSSR*. Aká bola reakcia protivzdušnej obrany Sovietskeho zväzu? Kto si myslí, že lietadlo zostrelila, mylí sa. Vtedy naše televízne a rozhlasové spravodajstvo ohlásilo, že lietadlu bol prerušený let. Určite bolo zostrelené, ale keď sa to nazve „prerušenie letu“, mnoho ľudí má dojem, že sa nič zlého nestalo.

Asi už tušíte, o čom budeme dnes hovoriť. O tom, o čom sa teraz všade diskutuje a k čomu by sme aj my mali zaujať zodpovedný postoj: o **interupcii, potrate**. Slovo *interupcia* síce znamená prerušenie, ale je to iba nezmyselný a mylný pojem. *Pri tzv. interrupcii* sa vôbec nič neprerušuje, ale likviduje, ničí, doslova zabíja. Slovo „prerušenie“ sa zámerne používa preto, aby sa zakryl pravý stav vecí. Tu už nebude žiadne pokračovanie, tu je už len smrť.

Vo filme *Zatmenie rozumu* je názorne ukázané o čo pri interrupcii ide. Je to zabitie dieťaťa v maternici matky a vyškrcanie jeho kúskov z maternice. Pri potrate 12 týždňového plodu vidieť ako sa dieťa uhyba vraždiacemu nástroju, srdcová akcia stúpa, dieťa sa bráni prudkými pohybmi, ale keď ho kliešte alebo odsávacie zariadenie trhá, kričí a v agónii hroznej bolesti zomiera. Potom sa kúsok po kúsok jeho telo zloží na bočnom stolíku, aby sa lekár uistil, či potrat úplný. V tejto kôpke jasne rozoznať ručičku, kúsok chrbta, nožičku, na ktorej je chodidlo...

Viem, že mnohí si poviete: „Čo je kňazov do toho, tí životu nerozumejú, veď nežijú v manželstve, nevedia, čo prežíva oklamaná a opustená žena, ktorá ostala tehotná.“ Lenže tu nemožno mlčať, tu sa vraždí. A preto sa žiada od každého z nás, aby sa zobudilo naše svedomie. Veď ak poviem **žena má právo rozhodnúť či si dieťa nechá alebo nie**, to znamená mať účasť na zabíjaní, farizejsky si ako Pilát umyť ruky so slovami: „Nemám vinu na krvi

tohto človeka.“ V tejto veci musím mať ako človek i ako kresťan jasno. Neutralita pomáha utlačiteľovi a nie obeti. Mlčanie posmeľuje tyranov. Od roku 1973 si potraty iba v Amerike vyžiadali viac ako 20 miliónov nemých a nevinných obetí. Mlčanie musí prestať.

Výsledky verejnej mienky na Slovensku sú alarmujúce. Viac ako 60% opýtaných je za potrat. Aj v našom meste sme tento týždeň urobili malý prieskum verejnej mienky na stredných školách i medzi ľuďmi na ulici. Na prvú i druhú otázku odpovedali všetci zhodne: Takmer každý z opýtaných uznal, že *ľudský život začína počatím a že vedia, čo je potrat*. Tretia otázka znela: *Má právo človek (žena) rozhodnúť o živote nenarodeného dieťaťa?* 21% mladých ľudí tvrdí, že áno. Čo je však šokujúce, dospeli, veriaci zo Starej Ľubovne sú v 59% za potraty, počujete dobre.

Napokon, na poslednú otázku z ankety: *Súhlasíte, aby ústava SR ochraňovala život nenarodených detí?*, súhlasilo 80 % opýtaných.

Keď sme pri číslach:

- V Kanade je zabitých každé 6. dieťa
- V USA každé 3.
- V Japonsku každé 2.
- A na Slovensku pripadá na 100 pôrodov 60 potratov. Vlni bolo na Slovensku zabitých 19 949 detí. Priemerný vek týchto žien bol 29 rokov.

Kto je obeťou potratu? Nie je to iba zabitie dieťa, ale aj matka, ktorá s potratom súhlasila, prípadne oň požiadala. I keby bola akokoľvek nevzdelaná, neinformovaná, egoistická alebo psychicky chorá, keby nevedela, čo sa vlastne deje, nemôže v sebe potlačiť pocit stotožnenia s tým maličkým stvorením vo svojom vlastnom tele, a i keď si to máloktorá dokáže priznať, po potrate každá matka v hĺbke duše cíti bolesť, smútok, vinu za to, čo vykonala. Tieto pocity poznajú aj ženy, ktoré nemajú žiaden náboženský základ alebo náboženskú výchovu a neveria v Boha. Je to prítomné v každej žene, pretože každá matka v najtajnejšom kútiku svojho srdca vie, že to, čo v nej rastie a dýcha, je človek,

malý nevinný človečik, ktorý je úplne bezbranný a potrebuje jej ochranu. Potrat znásilňuje niečo veľmi základné v prirodzenosti ženy, pretože žena je za normálnych okolností darkyňou života.

Žena, psychologička spomína: *V priebehu minúty bol potrat urobený. Počkala som chvíľu, a keď som chcela vyjsť a obliecť sa, videla som vedro plné krvi a v ňom moje dieťa. Bolo veľké ako moja ruka, bolo to ozajstné bábätko. Mala som už len jednu myšlienku – zabila som svoje dieťa. Odvtedy sa môj duševný stav zhoršoval. Počas nasledujúcich mesiacov som plakala. Nebol to normálny plač, plakala som z najhlbšieho vnútra mojej duše. Viackrát som stála na schodišti, chcela som sa vrhnúť dole, premyslela som každú možnosť sebevraždy. Plakala som tak trpkou, tak neutišiteľne, tak nevýslovne horko. Bolo to ako nárek novorodenca, keď plače a zvierá pästičky. Bol to ten najväčší plač aký som zažila. Bezpochyby sa rozšýpal celý náš život. Ako žena som bola oklamaná.*

Je zaujímavé počuť i svedectvo lekárov, ktorí kedysi denne vykonávali potraty: **Dr. Joseph Randal (Rendl)**, vedúci potratovej kliniky v Atlante, ktorá robila v tom čase 50-60 potratov denne hovorí: *„Vtedy som si zrazu uvedomil, že to čo som robil nebolo správne, že som ženám nepomáhal, ale naopak – usmrcoval ich deti. Všetko sa mi to vzpriečilo. Zapríčiňoval som bolesti, cítil som sa ohavne. Niekedy som pomýšľal na samovraždu. Dal by som radšej vlastný život ako ďalej robiť potraty. Dr. Arnold Halpen* bol vedúcim interrupčnej kliniky. *Jedného dňa som vstúpil do interrupčnej kliniky a keď som tam videl stáť desať alebo dvadsať žien, uvedomil som si, že už nemôžem robiť ďalšie potraty. Cítil som sa pritom zle, cítil som zlo, hnusil som sa sám sebe. Uvedomil som si, že to, čo som tam videl vybraté nebolo len kúsok tkaniva, ale videl som časti plodu, videl som bábätká. Vyšiel som von, neurobil som už ďalšie potraty, opustil som kliniku a nikdy viac som tam už nevstúpil.*

Dr. Beverly Mc. Millan ktorá robila 50 potratov týždenne hovorí: *dospela som raz k momentu,*

keď som tieto malé telička nemohla viacej vidieť. Vôbec nepochybujem, nebudem už nikdy robiť potrat. Zvolili sme si toto povolanie s úmyslom liečiť a prehrešujeme sa proti zmyslu tohto povolania, ak sa dáme strhnúť do tohto obchodu zabíjania.

Dr. Bernard Nathanson (Najtenson), vedúci najväčšej potratovej kliniky v USA, žid, ktorý niesol konečnú zodpovednosť za 75 000 potratov hovorí: „Postupom času som si začal uvedomovať, čo sa vlastne pri potrate deje. Lekár zasunie do maternice nástroj a zapne motor, pričom sa dá do pohybu odsávačka a niečo vysáva. Nakoniec v ostane v nádobe hrbka mäsa. Začal som chápať, že som vrah. Najťažšie boli pre mňa rána. Každý deň som sa budil medzi štvrtou a piatou, hľadel som do prázdna a dúfal som, že ma niekto zbaví tejto hroznej obžaloby vraha. Rozmýšľal som nad samovraždou, skúšal to riešiť alkoholom, utišujúce prostriedky, psychiatria.

Je zaujímavé sledovať ako sa k tomuto problému stavajú tí ľudia, ktorým sme zverili moc, aby nás zastupovali v parlamente. Pán biskup Baláž akurát včera hovoril, že darmo je na levočskej hore 700 000 tisíc pútnikov a ideme zodrať nohy po kolená, a keď sa treba jasne postaviť za kultúru života, my si volíme kultúru smrti.

Podľa niektorých našich politikov by schválenie zákona proti potratom ohrozilo celistvosť celej spoločnosti. Naše doterajšie zákony sú také liberálne, že takmer vôbec nechránia životy nenarodených detí. Zavraždené nenarodené deti budú na nás všetky žalovať pred Božím súdom. Biskupi Slovenka vyzývajú všetkých veriacich aby sa spamätali, lebo život je ten najvzácnejší Boží dar, ktorý sa musí chrániť. Slovensko nebude požehnané, ak dovoľí zabíjať nevinných nenarodených i bezbranných starých ľudí.

Prikázanie „Nezabiješ!“ výslovne označuje hranicu, ktorú nikdy nemožno prekročiť. Priame a úmyselné zabitie nevinných ľudskej bytosti je vždy ťažko nemo-

rálnym činom. Z morálneho hľadiska je to vždy zlo a nikdy nemôže byť dovolené. Nič a nikto nemôže oprávniť na zabitie nevinných ľudskej bytosti, či je to plod alebo embryo, dieťa alebo dospelý, starý, nevyliciteľne chorý alebo zomierajúci.

Medzi všetkými prečinmi proti životu, akých sa človek môže dopustiť, umelý potrat má črty, ktoré ho robia osobitne vážnym a odsúdeniahodným zločinom. Je to odporný zločin. Je vedomým a priamym zabitím ľudskej bytosti v počiatočnom štádiu jej života medzi počatím a narodením. Zavraždená je ľudská bytosť na prahu života, a teda bytosť najnevinnjšia a najbezbrannejšia. Je úplne zverená tej, ktorá ju nosí v lone, no niekedy je to práve ona, matka, ktorá urobí rozhodnutie a žiada o zavraždenie tejto bytosti. Dôvody, akokoľvek vážne a dramatické, nikdy nemôžu ospravedlniť úmyselné pozbavenie života nevinných ľudskej bytosti.

Život je dar, ktorý si treba vážiť a za ktorý treba vedieť prinášať aj obeť. Za všetkých spomeniem Giannu Mollovú. 24. apríla 1994 bola blahorečená. Zaujímavé na tom je to, že pri blahorečení bol prítomný manžel a jej dve deti. Táto 40 ročná vzorná manželka, matka a lekárka čakala druhé dieťa. Lekári jednoznačne konštatovali, že je nevyhnutné obetovať jeden život – buď nenarodeného dieťaťa, alebo matky. Lekári i viacerí príbuzní a známi považovali za samozrejmé, že skúsená lekárka si nebude robiť ilúzie a pristane na potrat. Gianna sa však rozhodla obetovať vlastný život a narodilo sa pekné zdravé dievčatko a ona krátko po pôrode zomrela. Pápež Ján Pavol II pri blahorečení povedal: „Týmto bla-

horečením chce Cirkev uctiť všetky matky, ktoré chránia život každého, aj nenarodeného dieťaťa a pričiňujú sa o udržanie zdravých kresťanských rodín, ktoré sú nádejou budúcnosti ľudstva. Kardinál Martini doplnil: „Mnohí sa divia čo bolo na tejto žene také mimoriadne, že je blahorečená? Veď nič veľké nenapísala a ani nepovedala. Nevykonala žiadny zázrak. Bola len svedomitou manželkou a matkou, akých sú tisíce. Ale predsa: v rozhodujúcom okamihu táto žena nehľadala výhovorky, zľahčenie, ale hrdinsky sa rozhodla preto, čo cítila vo svojom svedomí ako správne a bola ochotná obetovať aj svoj život. A to je hrdinstvo.“

Z našich nemocníc nevychádzajú len mamičky s dieťaťom v náručí, tešiac sa tomu zázraku Tvojej lásky. Odprosujeme dnes Boha za všetky ženy, ktoré odtiaľ vychádzajú omnoho chudobnejšie a o nič bohatšie, o málo ľahšie a omnoho zaťaženejšie, o málo šťastnejšie a omnoho... Ale nemáme právo ich odsudzovať, lebo možno potrebovali práve našu pomoc, našu radu, naše pocho- penie.

Právo dieťaťa na život je však oveľa väčšie ako akékoľvek právo ženy na rozhodovanie o vlastnom tele. Dieťa nie je majetkom matky, je to samostatne sa vyvíjajúca ľudská bytosť. Matka teda nemá zvrchované právo rozhodovať o jeho živote alebo smrti, nemá právo ho zabiť.

Záverom: je krásne stať sa matkou. mať možnosť spolupracovať na odovzdávaní života je úžasný dar, ale aj veľká zodpovednosť. Potrat nie je riešením. Je to len škvrna na našom svedomí a na našom vzťahu s ľuďmi. Život každého z nás sa začal naším počatím. Ďakujeme svojim rodičom, že nám dali šancu žiť!!! Ak sa vo svete riadime heslom: *Nikdy viac Hirošimu! Nikdy viac Oswienčim!* Treba dodať: **Nikdy viac potraty!**

**Prevzaté z Farského listu
Stará Ľubovňa z 18. 2. 2001**

